

Midler fremtidig alene tilvejebringes gennem Bidrag fra Arbejdsgiverne, medens Statens Bidrag bortfalder.

I den Tid, den hidtidige Ordning har virket, har Arbejdsløshedsfonden vist en betydelig større Modstandskraft overfor de Opgaver, der stilles den, end paa Forhaand antaget. Skønt de to store Arbejdsløsheds-kriser, det danske Samfund har gennem-gaaet siden 1921, er faldet indenfor det Tidsrum, Fonden har virket, er denne dog endnu i Besiddelse af en Formue paa næsten 10 Mill. Kr. Der vil herefter vanskeligt kunne være Tvivl om, at Fonden i Fremtiden vil kunne opfylde sine Forpligtelser alene ved Hjælp af Arbejdsgiverbidrag til samme samlede aarlige Beløb som nu. Mindretallet foreslaar endvidere, at Kommunernes Andel af Udgifterne til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse nedsættes fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{4}$.

Den for det offentlige ved forannævnte Forslag opstaaede Besparelse vil med en Arbejdsløshed som den nuværende være ca. 4 Mill. Kr. aarlig, men aftagende med Arbejdsløshedens Nedgang.

Ogsaa med Hensyn til Maaden, hvorpaa Arbejdsgivernes Bidrag udredes, foreslaar Mindretallet en Ændring i de gældende Regler. Det er almindelig erkendt, at de økonomiske Kriser i stort Omfang har deres Aarsager i Stordriftens Organisationsformer, der medfører, at Industrien under opadgaaende Konjunkturer trækker Arbejdskraft til sig for senere i nedadgaaende Tider at skyde en Del af denne Arbejdskraft fra sig igen som overflødig. Mindretallet maa derfor hævde, at Bidrag fra Arbejdsgiverne til Imødegaaelse af den ekstraordinære Arbejdsløshed fortrinsvis bør paahvile den store Bedrift. Man foreslaar derfor, at der overhovedet kun skal betales Bidrag for det Antal Arbejdere, en Arbejdsgiver har udover 3. Til Opnaaelse af samme samlede Beløb fra Arbejdsgiverne maa Bidraget pr. Arbejder herefter forhøjes fra 5 til 8 Kr. Resultatet af denne Ændring vilde blive, at mindre Bedrifter med ikke over 3 Arbejdere

helt fritages for Bidragspligt, og at Bedrifter med fra 4 til 8 Arbejdere vilde faa nogen Nedsættelse af deres nuværende Ydelser.

Endelig har Mindretallet foreslaaet, at Personer, der har forsikret sig mod Arbejdsløshed i Kasser, som ikke modtager offentligt Tilskud, skal have tilsvarende Adgang til ekstraordinær Understøttelse af Fonden som Medlemmer af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, idet man maa finde det urigtigt, som det nu er Tilfældet, at forskellige Funktionærsammenslutninger, der alene ved egen Hjælp opretholder en omfattende og kostbar Forsikring mod Arbejdsløshed, er stillet ugunstigere end andre Arbejdsløsheds-kassemedlemmer overfor den Fond, som de paagældende Funktionærers egne Arbejdsgivere gennem deres Bidrag er med til at opretholde. Saafremt Mindretallets Forslag paa dette Punkt skulde blive forkastet, har man ved Ændringsforslag Nr. 34 og Underændringsforslag Nr. 43 til Flertallets Forslag om Oprettelsen af Krisekasser foreslaaet, at Adgangen til at oprette saadanne Krisekasser ogsaa skal staa aaben for ikke-anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, der i deres Ydelser staar paa Højde med de anerkendte Kasser, og at der skal ydes Krisekasser af denne Art et Tilskud af Arbejdsløshedsfonden paa 50 pCt. af Medlemmernes egne Præmier dertil.

Mindretallet ønsker i øvrigt stærkt at understrege, at Afskaffelsen af den nuværende Ordning med Hensyn til Arbejdsløshedsfondens Hjælp under ekstraordinær Arbejdsløshed og Forsøget paa at erstatte den med den af Flertallet foreslaaede Adgang til Oprettelsen af Krisekasser efter Mindretallets Opfattelse vil vise sig overordentlig uheldig under de nuværende Forhold. Det maa anses for højst usandsynligt, at Krisekasser af den foreslaaede Art vil faa nogen afgørende Betydning overfor den kommende Vinters Arbejdsløshed, og overfor en ekstraordinær Arbejdsløshed af nogenlunde betydeligt Omfang vil Bortfaldet af Arbejdsløsheds-